

L'edifici de les adoratrius a la cruïlla Joan Maragall-Sant Antoni M. Claret (abans Dr. Robert).

El primer centenari de les adoratrius a Girona

Enric Mirambell i Belloc

A la primera meitat del segle XIX, Girona veu clausurar-se els convents i monestirs que durant segles havien influït notòriament en el caràcter de la vida gironina. A la segona meitat de la mateixa centúria s'obriren noves cases religioses, especialment de congregacions femenines de recent fundació.

Una d'elles serà la de les adoratrius, una institució que no portava encara mig segle d'existència. L'any 1892, ara fa exactament un segle, s'obria el nou convent als afores de Girona; d'una ciutat que es trobava encara totalment envoltada de muralles.

En aquests cent anys la història del convent gironí de les adoratrius serà rica en esdeveniments. Per una part una intensa activitat de les religioses en l'atenció a la joventut femenina, especialment la que n'era més necessitada; activitat que tenia el

suport en un vida espiritual profunda i en l'adoració continuada al sagrament de l'Eucaristia. Per altra banda les vicissituds per les quals passà el seu gran edifici, que l'orde posà sempre a disposició dels moviments d'espiritualitat del bisbat, però que també es veié afectat per esdeveniments derivats de la guerra civil i de la postguerra.

L'establiment de l'orde

La iniciativa de l'establiment de l'orde a la ciutat es deu a la ferma voluntat d'una monja gironina, Joaquina Gruart, vidua Calm, la qual des que va ingressar a la institució es va proposar que aquesta s'introduís a la seva ciutat. Així, l'any 1883 aconseguí ser enviada per explorar les possibilitats de la nova fundació. Ve a Girona, acompanyada d'una seva neboda, la mare Consolació, i d'una altra religiosa. En els dies de la seva

estada a la ciutat s'allotgen a casa de Pere Coll de Pol i Josepa Gruart, oncles de la mare Consolació.

Les tres religioses visiten el bisbe Sivilla, que els dona una bona acollida. El prelat, en una estada a Madrid, havia tingut ocasió de conèixer personalment la fundadora, la mare Micaela del Santíssim Sagrament, i sabia la labor que ella havia realitzat i la que continuaven fent les seves monges. En aquesta estada les tres religioses miren els solars que poden resultar idonis per construir-hi el futur convent.

Se'n tornen molt ben impressionades. Però el projecte no es podrà realitzar immediatament ja que l'atenció de les altes instàncies de la institució es concentra en la fundació de les noves cases de Logronyo i de Bilbao, els edificis de les quals ja s'estaven construint; i en un projecte per a Tarragona, que resultarà frustrat.

L'any 1888 moria la Superiora General, que era la tercera successora de la fundadora. La religiosa que la succeeix pren amb un gran interès la proposada fundació de Girona que havia quedat postposada.

La nova Superiora General ve personalment a Girona. El bisbe Sivilla, que veu favorablement la fundació, tem per altra part que la presència de les adoratrius pugui perjudicar els col·legis religiosos d'altres ordes que ja hi havia funcionant a la ciutat. Per evitar-ho sotmet l'aprovació a què, de moment, no s'acceptin noies de la ciutat, sinó només de les poblacions foranes.

L'any 1889 es compren els terrenys situats en la que aleshores s'anomenava ronda del Dr. Robert i que era un carrer en incipient formació. El solar amidava 5.467 metres quadrats de superfície i costà 36.000 pessetes. El venedor era Vicenç Carreras i Suñer, propietari d'un comerç tèxtil situat sota les voltes de la Rambla, establiment que l'any 1897, es transformà en la Banca Carreras.

Immediatament es contractà l'obra que dirigí Francesc Salvat i Juncosa. Aquest professional de la construcció aixecà, per aquells mateixos anys, el temple de les Butinyanes, el de Maria Auxiliadora, el de les dominiques del carrer del Nord, i intervingué en la construcció del temple expiatori del Sagrat Cor. Tots aquests edificis religiosos coincideixen en el seu estil neo-gòtic.

Quan les obres ja s'anaven realitzant, d'acord amb el pla d'urbanització vigent en el moment de l'aprovació del projecte, es produí un canvi en la planificació d'aquell sector de l'eixample. La nova estructura de la zona preveia el pas d'un carrer de 14 metres d'amplada pel mig de l'horta del convent. S'interposà el corresponent recurs i el novembre de 1891 es fallà el plet a favor de la comunitat.

Per tal de fer un seguiment de la marxa de les obres i preparar la definitiva instal·lació de la congregació a Girona, vénen tres religioses, que s'instal·len a la casa núm. 14 del carrer de Lorenzana, propietat del Sr. Ignaci Gruart. Aquella incipient comunitat s'estableix el 12 d'agost de 1891. Les tres monges assisteixen regularment als cultes a l'església parroquial del Mercadal, i van coneixent l'ambient de la ciutat, mentre que aquesta també es va familiaritzant amb la presència de les noves religioses.

El 13 de març de 1892 arriben tres noves monges, més dues col·legiales, les quals, juntament amb les tres que ja

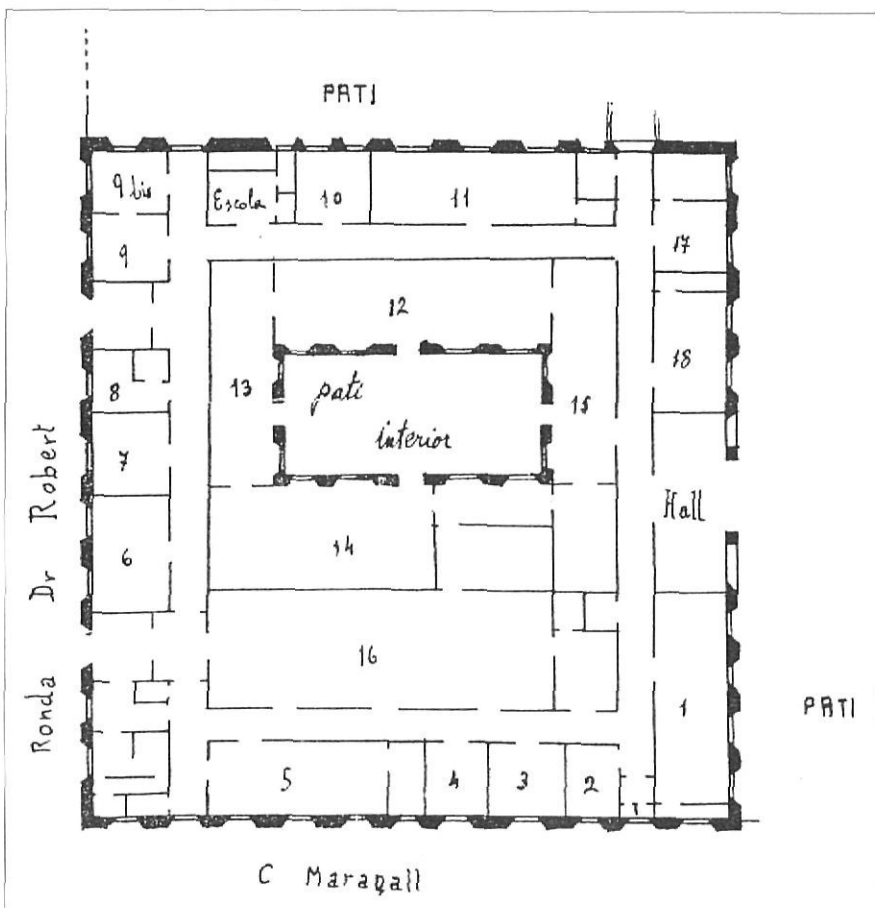
eren a Girona, passen a residir en el nou edifici que està ja gairebé enllestit. Aquell mateix dia, el mestre de cerimònies de la Catedral beneeix la nova campana i, una per una, totes les dependències del nou edifici. Seguidament s'estableix la clausura.

El 15 de maig, el vicari general de la Diòcesi celebra la primera missa en el nou oratori. A començaments de juliol, ve la superiora general, acompanyada d'algunes religioses de Barcelona, per tal de preparar la inauguració. El 16 de juliol de 1892, festa de la Mare de Déu del Carme, s'inaugura, amb tota solemnitat el nou edifici, amb la participació d'un gran nombre de fidels. Els actes es perllonguen durant els dies 17 i 18. El dia 29 la superiora general emprèn el retorn, deixant instal·lada i organitzada una comunitat composta de tretze religioses.

L'emplaçament

El nou convent es trobava situat fora de les muralles de Girona, ben a prop del baluard de Sant Francesc de

Plànol de la planta baixa de l'edifici fet l'any 1937 amb motiu del projecte de destinar-lo a Institut d'Ensenyament Mitjà

"Al servei de la joventut femenina de la ciutat i de les seves comarques."

Paula. L'accés des del centre de la ciutat resultava difícil pel fet que no s'havia obert encara el carrer de Joan Maragall. Per tant, desplaçar-s'hi des d'una zona tan propera com era el barri de l'Hospital requeria donar la volta o bé per la carretera de Barcelona, per trobar la ronda davant la plaça del Carril; o bé pel carrer d'Ultònia per accedir-hi per l'extrem oposat. En la Girona de reduïdes dimensions i d'exigües distàncies aquests itineraris es consideraven llarguíssims.

No s'havia iniciat encara l'enderroc de les muralles, que en aquell indret eren a més suplementades pel baluard de Sant Francesc de Paula. El carrer de Lorenzana era edificat només en el tram comprès entre els carrers de la Rutlla i Migdia. El carrer d'Ultònia tenia ben pocs edificis, i una bona part d'ells eren quadres per guardar-hi bestiar, fins i tot ramats d'ovelles que durant el dia pasturaven per aquells verals. Semblant caràcter tenia la part edificada del carrer de la Rutlla, habitada per alguns artesans, però principalment per ramaders i agricultors.

El nou convent tenia davant la seva façana meridional una extensa horta. Des d'allí fins a Palau Sacosta hi havia escadusseres edificacions, entre les quals destacaven algunes masies importants, envoltades de terres de conreu. L'edifici de moment es trobava en ple camp, encara que a ben poca distància del nucli urbà, amb el qual, com ja hem dit, estava deficientment comunicat. Tenia, això sí, ben propera i accessible l'estació

del ferrocarril. El convent tenia, en els seus primers temps, un emplaçament semblant al dels antics monestirs d'ordes contemplatius.

Al començament del nou segle, la comunitat comprà dues peces de terra contigües a l'edifici, pel preu de 19.298 pessetes; i així configuraren la finca que ocupava gairebé la totalitat d'una illa de la nova urbanització. L'any 1913, l'Ajuntament autoritza aixecar la tanca de l'horta per la part de ponent, preveient ja l'estructura del futur carrer Joan Maragall. També aquell mateix any s'instal·la l'electricitat a l'edifici, fet que representa una important millora per al funcionament del centre.

Vida religiosa i activitat docent

Des del primer moment s'emprenen les activitats pròpies de l'institució. La limitació de l'alumnat a noies de fora de Girona va ser només momentània, ja que ben aviat, i per recomanació del mateix senyor Bisbe, ingressava una col·legiala de la ciutat; i després en seguiren d'altres.

El mateix any de la inauguració de la casa ja s'obre una escola que té una magnífica acollida; però ben aviat es presentaran dificultats pel seu funcionament; dificultats que de moment pogueren ser superades, però que l'any 1916 obligaren a la supressió d'aquesta activitat.

L'any 1918 començaren a impartir-se classes destinades a obreres. Era una obra realment important en una època

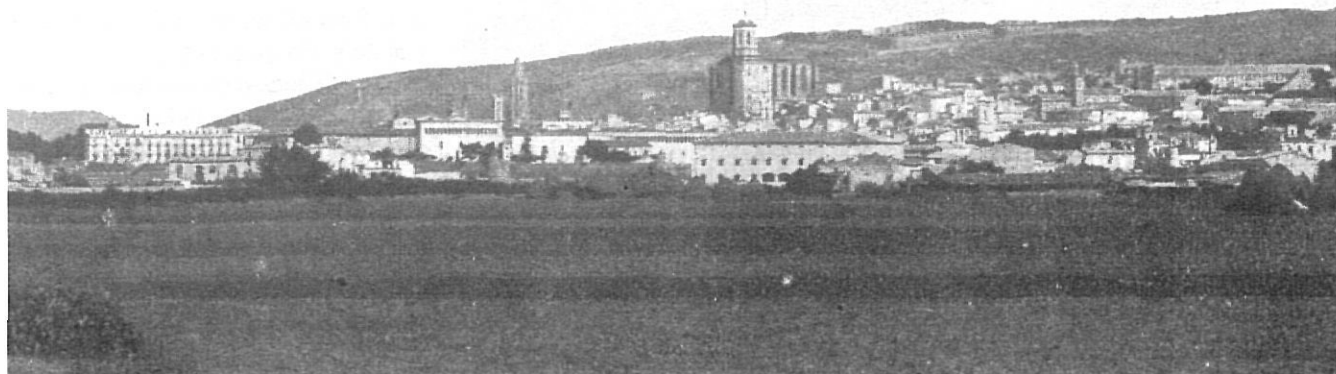
en què moltes noies deixaven l'escola molt aviat per entrar en el món del treball. Una època en què l'analfabetisme era encara un mal endèmic, amb una ben especial incidència en l'element femení. S'establiren uns horaris per a les ensenyances, compatibles amb els torns de treball en les factories. Classes els matins per a les obreres del torn de nit; i classes nocturnes per a les treballadores de jornada diürna.

L'epidèmia de grip que tan va afectar el país l'any 1918, té també la seva repercussió en la vida del convent, produint baixes per malaltia i també per defunció, tant entre les religioses com entre les educandes. Per la seva part, l'orde va fent la seva via, que es fa notar en la casa de Girona. L'any 1902 se celebren solemnes actes amb motiu d'introduir-se la causa de beatificació de la fundadora.

L'any 1912 la superiora general fa estada en el convent de Girona, de retorn d'un viatge a Roma. Porta l'autorització per establir en aquest convent un noviciat de la congregació. El mes d'octubre d'aquell mateix any ingressa la primera postulant, a la qual seguiran unes altres cinc. El 27 de novembre queda formalment establert el noviciat. Del 1913 al 1930 vesteixen l'hàbit cent seixanta-set religioses. L'any 1930 els quatre noviciats que hi havia en territori espanyol es fonen en un de sol que s'instal·la a Guadalajara.

Del 1917 al 1920 es realitzaren obres de renovació de la capella. L'any 1925 se celebra la beatificació de la fundadora. El 2 de març de 1925 s'inaugura el Centre Eucarístic Diocesà, que funcionarà en el convent, a càrrec de la mateixa comunitat. Té per finalitat dotar d'ornaments, vasos sagrats i objectes de culte els temples pobres del bisbat, i també els de territori de missions. Cada any, per les Fires de Girona, es podia visitar en el convent de les adoratrius l'exposició d'aquests materials que s'havien confeccionat i recollit i que eren disposats per a la seva distribució.

El 1926 es comencen a celebrar tandes d'exercicis espirituals, i a instàncies del pare Llorens, superior de la residència dels jesuïtes, s'estableix en el convent una casa d'exercicis per a senyores i noies. Mentrestant continua amb gran efectivitat l'escola per a obreres i minyones del servei domèstic.

Girona l'any 1900, en una fotografia d'Amadeu Mauri. En primer terme (sota la catedral), el convent de les adoratrius, últim edifici de l'eixample urbà.

L'any 1933 s'ha obert ja el pas pel carrer Joan Maragall i convé adequar la paret de l'horta a la seva alineació. Per a la realització d'aquesta obra la comunitat es veié ajudada per l'Ajuntament.

L'any 1934 és canonitzada la fundadora i la comunitat gironina ho celebra amb diversos actes que presideix el Sr. bisbe i en els quals participa el clergat secular, els religiosos cordimarians i els jesuïtes, i es compta amb l'assistència popular massiva. L'esdeveniment dóna ocasió a què passin per Girona un bon nombre de religioses de l'orde que han anat a Roma per participar en la cerimònia pontifícia. El seu sojorn en el convent proporciona unes hores de convivència i germanor entre religioses de diversos convents de l'orde.

L'escola externa i la interna funcionen a ple rendiment. Les tandes d'exercicis se succeeixen amb freqüència. Els treballs de brodat i altres labors artístiques ajuden al sosteniment de la casa mentre que li donen prestigi i anomènada.

Temps difícils

L'any 1931 es fan notar en la vida de la comunitat els esdeveniments político-socials que viu el país. Les monges reben algunes amenaces i comminacions a què deixin el convent.

L'any 1934 surten per anar a votar. Tenen problemes a causa de la seva condició i són objecte d'alguna petita violència. No passa res greu, però viuen moments de por i d'angoixa.

Les hores més dramàtiques les passen la matinada del 20 de juliol, quan contempen des del convent l'incendi del temple dels cordimarians i temen el que pot passar en la casa pròpia. A primera hora d'aquell mateix matí es presenten en el convent alguns familiars de religioses que aconsellen a la comunitat que abandoni la casa i els ofereixen acolliment. A les nou, després d'haver rebut l'eucaristia, es produeix la diàspora. La superiora acompanyada d'altres religioses es refugia a la Clínica Girona; les restants es reparteixen per diverses cases particulars. Moments més tard, des de la Clínica Girona podran contemplar el saqueig del convent.

Part de la comunitat es reagruparà en el tercer pis de la casa núm. 15 del carrer dels Ciutadans, on amb les degudes precaucions i no sense passar moments de preocupació i de perill, van desenrotllant, precàriament, la vida comunitària en la clandestinitat. En una ocasió són portades a comissaria per haver assistit a missa, i se'ls imposa una multa de quinze pessetes.

L'edifici, després d'esborrar-ne, tant com fou possible, les mostres d'identitat, serví primerament de presó dels militars que s'havien sublevat. Més endavant es projectà destinar-lo a Institut d'Ensenyament Mitjà. Les dues primeres plantes es convertirien en aules i serveis; a la tercera planta s'hi muntaria una residència d'estudiants. L'adequació de l'edifici per aquest destí no s'arribà a realitzar; però sí que s'hi impartiren algunes classes, i en la façana

na s'hi pintà un gran rètol que identificava la seva nova condició. Posteriorment es dedicà a hospital de guerra.

Acabada la contesa, les monges es disposen a normalitzar la seva vida comunitària; però es troben la casa servint encara com a Hospital. Fins el 27 de juny de 1939 no poden tornar a residir en el convent, després d'haver-hi practicat les obres imprescindibles per fer-lo apte per al seu servei. El 16 de setembre se celebra, per primera vegada des del juliol del 36, la missa a la capella.

Presó, reformatori i caserna

Quan la vida de la comunitat ja s'anava normalitzant i la casa havia rebut les primeres col·legiales, començant a reprendre's les tasques docents, sorgeixen nous problemes i dificultats que afecten d'una manera molt dura la vida de les religioses.

El mes de gener del 1940, el Sr. bisbe comunica a la superiora que el govern demana locals per utilitzar, provisionalment, com a presó. El projecte no satisfà pas ni al prelat ni a les religioses; però, de moment, no es veu la possibilitat de negar aquesta col·laboració. No només pensant en la coerció estatal, sinó en el bé que es pugui fer a les persones internades, tant quant a les comoditats materials com a l'ajut moral i espiritual. Sense perdre temps es presenten funcionaris de presons per comprovar la idoneïtat de l'edifici, que consideren molt apte per als seus dissenys.

Mentre duren aquestes gestions

La nova casa de les adoratrius, en el mateix solar del convent enderrocat.

l'alcaldia comunica a la superiora que hauran d'allotjar 400 soldats que estan a punt d'arribar a la ciutat. Les monges protesten vivament i quan arriben els oficials per fer-se càrrec dels locals, es deixen convèncer sense massa dificultat que aquell no és el lloc adequat per allotjar els seus soldats. Per solucionar-ho, i d'acord amb el prelat, la tropa s'instal·la al temple de Sant Lluc, que encara no havia estat reconciliat per retornar-lo al culte.

També la Guàrdia Civil demana locals per allotjar 250 aspirants que han de seguir un curs per ingressar al cos. Les monges també protesten i s'emparen en el servei de presons, el qual aconsegueix fer desistir la Guàrdia Civil del seu propòsit. I el mateix servei s'apressa a realitzar les obres d'adaptació necessàries, en la part d'edifici que tindran arrendada.

El 24 d'abril de 1940 arriba la primera expedició d'internes. Vénen de Càceres, porten un mes viatjant, con-

sumint etapes d'una presó a l'altra. Amb les dones vénen vint-i-sis criatures. Tots els components de l'expedició estan desfets de cansament i van molt bruts. Aquí se'ls dona facilitats per rentar-se, i se'ls instal·la adequadament.

Entre els mesos de maig i juny van arribant successives expedicions fins a concentrar-se 1.557 dones, amb cinquanta criatures. Les religioses cuiden amb amor i delicadesa totes aquestes persones, realitzant una gran obra apostòlica i humanitària. En repetides ocasions els directius del servei de presons feliciten la comunitat pel bon ordre que porten en l'administració i organització d'aquell col·lectiu.

El primer d'abril de 1941 una amnistia, motivada per la commemoració del segon aniversari de l'acabament de la guerra, afecta gran part de les internes. Les restants són traslladades a d'altres centres penitenciaris. La casa de les adoratrius de Girona deixa de ser presó per transformar-se en reformatori.

El 12 de setembre arriben les primeres 246 internes del reformatori. Abans de fi d'any se'n reuniran 500. L'any 1942 se n'hi concentraran 750; i a l'any 1943 es reduirà el seu nombre a 500. A la darrereria d'aquell any 1943 corren rumors de supressió del reformatori. Rumors que es traduiran en una realitat el març del 1944.

Aquesta novetat ocasiona un gran disgust, tant a les religioses com a les internes. Les religioses es trobaven bé en aquesta dedicació que podien considerar pròpia del seu peculiar treball apostòlic. Les internes se sentien ben ateses i acollides, i els dolia deixar aquell lloc de reclusió, canviant-lo per un altre de desconegut i incert.

Posteriorment les religioses han anat rebent notícies d'algunes de les internes de la presó i reformatori, que recorden amb emoció i agraïment les atencions que varen rebre en aquelles circumstàncies amargues i doloroses.

Però el calvari de la comunitat encara havia de continuar. El diumenge de Rams de 1944, l'alcalde de la ciutat comunica a la superiora la necessitat d'allotjar tropes que han de reforçar la guarnició. Eren els temps de la guerra mundial, el país vivia una situació crítica que es feia sentir molt especialment en aquestes terres frontereres. S'havien tornat a cridar lleves ja llicenciades i els contingents militars eren copiosos no només a la ciutat, sinó també a diverses poblacions de l'Empordà, la Garrotxa i la Cerdanya.

El Sr. bisbe ofereix altres solucions per tal de deslliurar el convent d'aquella nova i ingrata servitud; però no aconsegueix el seu propòsit. El Dissabte Sant, a les tres de la matinada, arriba la primera expedició de 600 soldats, als quals s'afegiran noves expedicions fins a concentrar-se'n 1.200.

Tot i les grans incomoditats que la situació presenta, les religioses no deixen el convent i es retiren a una part de la casa, amb un grupet de noies del reformatori. És fàcil pensar els inconvenients que comportava aquella convivència, encara que les zones de la casa fossin ben delimitades. En aquest cas no era pas pensable que les monges poguessin portar a terme cap obra apostòlica amb els seus veïns, si no era amb el testimoni del seu sofriment i de la seva paciència.

Afortunadament, aquella difícil situació només durà uns mesos. Dificultats d'ordre pràctic aconsellaren als caps militars habilitar per aquells soldats uns pavellons de les noves casernes que s'estaven construint. Per fi el convent quedà alliberat de les conseqüències de la guerra i de la postguerra.

Aquells pocs mesos d'habilitació per a caserna havien trasbalsat fortament la part d'edifici afectada. S'havia transformat la configuració de les estances i s'havien produït considerables destrosses. Les garites dels sentinelles, col·locades entorn de l'edifici, li donaven un caràcter molt especial.

De la normalització a l'enderroc

El mes de setembre d'aquell mateix any 1944 es començaven les obres per retornar l'edifici al seu estat adequat per a la funció que, amb propietat, li pertocava. Per aquestes obres es comptà amb una aportació del servei de presons, en compensació de les alteracions que havien realitzat en la configuració de la casa.

Es restablí el col·legi i també el noviciat. El 30 de gener de 1945 s'incorporaven les tres primeres novícies, i progressivament el noviciat s'aniria enri-

quit amb noves aportacions humanes. El noviciat donà a la casa una gran vitalitat, amb la celebració de freqüents cerimònies de vestició d'hàbit.

Després de les calamitats sofertes, la comunitat està summament mancada de recursos. Falta de tot, menys confiança en la Providència, que en cada moment precís mostraria la seva acció.

La casa viu uns anys de gran activitat. Per una part la labor docent i educativa de la joventut femenina més necessitada; per altra banda l'obertura a les diverses obres d'espiritualitat i d'apostolat. S'hi celebren assemblees de la joventut femenina d'Acció Catòlica; tandes d'exercicis espirituals; curssets de cristianitat; reunions de grups d'oració; jornades per a majordomes...

Després del Concili es crea un nou estil de vida que es fa notar des de la modificació de l'hàbit, fins a l'aprovació de les noves constitucions.

Les religioses postconciliars, sense desviar-se de la fidelitat a l'esperit de la fundadora, intensifiquen la seva relació amb la societat civil i la seva convivència amb els demés ordes i congregacions.

Sovintegen els viatges per interrelacionar-se. Les excursions a santuaris per esplaiar-se i distendre's. Les reunions amb religioses de diversos ordes

per escoltar conjuntament plàtiques, lliçons o conferències; per estudiar plans de treball o per intercanviar criteris i opinions sobre la manera com millor acomplir la missió que cadascuna té encomanada.

L'aplicació de les adoratrius als treballs manuals de restauració, i d'una manera especial al brodat, és una nota tradicional en tots els temps de la seva actuació. I no només les col·legiales rebran els ensenyaments d'aquest art, sinó que fins i tot en participaran religioses d'altres ordes, per poder-ho aplicar al millor sosteniment de les respectives comunitats.

L'any 1975 les adoratrius restauraren el famós tapís de la Creació, de la nostra Catedral. I ho feren amb una tal perfecció que mereixé els elogis i felicitacions dels entesos.

La casa nova

Després d'una pila d'anys d'intensa activitat en totes les dedicacions que són peculiars de la institució, a la comunitat d'adoratrius de Girona se li planteja una nova problemàtica: l'emplaçament del convent es veu afectat per un nou pla urbanístic. En realitat la presència d'aquell gran edifi-

La capella del convent actual.

ci amb els seus extensos pati i horta en una zona urbana tan cèntrica no tenia massa sentit. Per altra part, l'edifici no resultava pas massa funcional, d'acord amb les exigències dels nous temps. El seu manteniment era difícil i costós, i les comoditats que oferia eren mínimes. Un correcte sentit de l'economia i de la funcionalitat exigia pensar en una nova configuració.

El gener de 1978 una visita de la superiora provincial per prendre contacte amb un agent de la propietat immobiliària seria el primer pas del que en la crònica del convent s'anomena «operació casa». L'any 1981 es fa una oferta a la Diputació, la qual no mostra cap interès pel tema.

Mentrestant continua l'estudi de les diverses possibilitats i es produeixen les visites de les religioses responsables de l'economia de la congregació, a nivell general i a nivell provincial. Es realitzen consultes jurídiques i tècniques i al mateix temps es demana consell al Sr. bisbe. S'arriba a impugnar el pla urbanístic; però el recurs és desestimat, assenyalant que l'edifici i els terrenys annexos entren dins el pla d'equipaments.

El 24 de març de 1982 es produeix una entrevista amb l'alcalde de la ciutat. Es proposen els plans A i B. D'entre ells l'alcalde escull el pla A. El 33% del terreny es destina a equipament públic i la resta a usos privats.

En els seus darrers temps la capella del convent farà encara un darrer servei públic. S'estava procedint a la total reconversió del temple i casa dels pares del Cor de Maria. Des del 16 de juliol del 1981 i fins que s'acabà aquella obra, tots els cultes propis del temple del Cor de Maria se celebraren en la capella de les Adoratrius.

L'«operació casa» és llarga i laboriosa. L'assumpte té prou importància per dedicar-hi tota l'atenció i hi intervenen els arquitectes Leopoldo Arnaiz i Francesc Ragolta. L'any 1987 resulta decisiu per aquest afer. El mes de juny es fan preparatius per allotjar la comunitat mentre durin les obres. Deu religioses podran viure en una casa del carrer Santa Eugènia, propietat del Bisbat. Altres quatre residiran en un pis, propietat de la comunitat, situat en una casa del mateix carrer Pare Claret, edificada en un solar que havia format part del pati del convent. Tres religio-

Al convent de les adoratrius s'hi celebraven exercicis espirituals, cursos, reunions i jornades.

ses s'incorporaran a comunitats d'altres poblacions.

El 30 de juliol es signava a Madrid, el contracte privat de compra-venda, que s'elevaria a escriptura pública el 30 de desembre del mateix any, després de l'imprescindible tràmit de «constituïció del conjunt immobiliari». Tot el mes d'agost i part del setembre d'aquell any 1987 es procedeix al trasllat de mobles i pertinences que es depositen en els habitatges que ocuparà provisionalment la comunitat, com també en convents d'altres congregacions femenines que es presten a conservar-los; se n'envien a convents d'adoratrius d'altres poblacions i fins i tot se'n venen i se'n regalen. El dia 4 de setembre es desmonta l'altar de marbre de la capella, que serà col·locat al temple parroquial de Sant Salvador d'Horta. Però encara fins el 21 de setembre se celebra el culte a l'oratori privat.

De la provisionalitat a la nova instal·lació

Lliure ja l'edifici d'estandants i de mobiliari es procedeix al seu enderroc; operació que, amb els mitjans de què disposa la tècnica moderna, té una ben curta durada. Els gironins contemplan amb certa recança com es va esmicolant aquell edifici grandios que durant gairebé un segle havia caracteritzat aquell indret ciutadà. I es mostren expectants davant el futur que espera aquell tan ben situat espai urbà.

La instal·lació provisional de la comunitat dura menys de tres anys, ja que el 5 d'agost de 1990 es pot estrenar

la nova casa, que ocupa una petita part del gran solar que deixà lliure l'antic convent. Al cap de ben pocs dies arriba la nova superiora; és una religiosa gironina, nascuda en el si d'una família fortament arrelada a la ciutat i que té la seva casa pairal a ben poca distància del convent.

El 24 d'aquell mateix mes d'agost, el vespre, el capellà de la comunitat, acompanyat només per les religioses, trasllada el Santíssim des de l'oratori del pis, residència provisional, a la capella del nou convent, en una mena de processó silenciosa, íntima i privada, però d'una intensa emotivitat. El dia 25, festa de la fundadora, ja se celebra la missa a la nova capella. En els mesos anteriors s'havia anat programant el destí del nou edifici, que es dedicaria a residència de religioses d'edat avançada, i de joves estudiantes.

La nova casa té set pisos. La façana nord dona a la ronda del Pare Claret. La sud a un pati de moderades dimensions. La instal·lació és molt funcional. La decoració d'un gust exquisit.

En aquest fogar, i en unes condicions materials ben diferents a les que oferia la vella casa, les germanes adoratrius continuaran fent el camí que els marcà la seva fundadora, amb una via de profunda espiritualitat i de generós servei. I allí les trobem quan es disposen a celebrar el primer centenari de la seva instal·lació a Girona, al servei de la joventut femenina de la ciutat i de les seves comarques.

Enric Mirambell és historiador.